

Frits Abrahams

MIJN ROOIE VROUW

Politieke scènes uit een huwelijk

van genne p
amsterdam

VOORAFJE

‘Een uitgever wil onze politieke dialogen bundelen,’ meldde ik onlangs mijn vrouw, ‘en nu zou het leuk zijn als jij ook een beetje aan de publiciteit meewerkt.’ Ik probeerde het zo laconiek mogelijk te zeggen, zoals je wel vaker doet om je huwelijk als een zwalkend schip door zware stormen te loodsen.

Ze keek me verbaasd aan. ‘Het zijn toch jóúw columns?’

‘Jawel, maar wij praten in die columns toch veel met elkaar?’

‘Dat gebeurt in wel meer huwelijken.’

Ik voelde een moeilijk te overwinnen weerstand tussen ons oprijzen. Ook dat gebeurt in wel meer huwelijken, maar de ene weerstand is de andere weerstand nog niet en ik kan iedereen verzekeren dat ik op dit gebied ervaringsdeskundige ben.

‘In ons geval,’ zei ik langzaam terwijl ik elk woord wikte en woog, ‘vinden de lezers het misschien wel leuk om te weten wie de vrouw is achter de vrouw van de columnist.’

‘Wat zouden ze daaraan hebben?’

‘Dat geeft misschien wat meer psychologische duiding,’ waagde ik.

Ze schoof met opvallend veel gerucht wat kopjes en schoteltjes op een dienblad en verliet daarmee de kamer, terwijl ze nog over haar schouder zei: ‘Ik zit op geen enkele psychologische duiding te wachten.’

‘Dus je wilt geen interviews geven?’ vroeg ik, toen ze weer terug was in de kamer.

‘Er worden in Nederland al zoveel interviews gegeven,’ zei ze. ‘Ik geloof dat ik de enige Nederlander ben die nog nooit geïnterviewd is.’

‘Even serieus, wat is er tegen interviews? Zo zien de lezers tenminste dat jij ook een mens van vlees en bloed bent. Sommigen denken dat je niet eens bestáát, dat je een door mij bedacht personage bent en dat ik al die dialogen verzin.’

Ze zond me een triomfantelijk lachje toe. ‘Prima toch? Dat moeten ze vooral blijven denken.’

Ik voelde dat ik in deze onderhandelingen aan de verliezende hand was. Wat viel er nog te redden? ‘Een leuke foto van ons tweetjes op de achterflap,’ probeerde ik tegen beter weten in.

Ze keek me aan alsof ik een onbekende was die haar een zeldzaam pervers voorstel had gedaan. ‘Wij hebben toch ook nooit leuk met z’n tweetjes boven jouw column in de krant gestaan? Waarom nu dan wel?’

‘Voor de verkoop,’ zei ik lusteloos.

‘Ik heb een beter idee,’ zei ze. ‘We vragen Diederik Samsom of hij het boek onder de leden van de PvdA wil verspreiden. Het zijn er niet meer zoveel, maar nog wel genoeg voor een paar drukken.’

‘Dat kan ik niet doen, ik hecht aan mijn journalistieke onafhankelijkheid.’

Ze haalde haar schouders op. ‘Je bent toch ook met een rooie vrouw getrouwd?’

Het was alsof er een pistoolschot in de nacht klonk. Ik veerde op en slaakte een wilde kreet. ‘Ik heb ’m! Ik heb de titel!’

Iedere boekenschrijver hoopt op dit moment. Hij heeft maandenlang gepiekerd over een passende titel, elke gezocht-grappige inval en gruwelijke woordspeling is voorbijgekomen, de wanhoop groeit, de inleverdatum nadert – en dan opeens is daar die ideale titel die alle andere titels overbodig maakt.

‘Welke dan?’ vroeg mijn vrouw argwanend.

‘Dat merk je nog wel.’

1. BRIEF

7 juli 2006

Mijn vrouw, die lid is van de PvdA, zwaaide verheugd met een brief. 'Van Wouter Bos!'

Sinds wanneer schrijft Wouter Bos mijn vrouw brieven, was mijn eerste argwanende reflex, maar het viel gelukkig mee. Het was een brief aan 'beste partijgenoten'.

'Waar gaat-ie over?' vroeg ik.

'Over de AOW. Dat de PvdA de ouderen helemaal niks wil afpakken, dat ze er zelfs op vooruitgaan.'

'Mag ik hem zelf lezen?' vroeg ik.

'Als ik hem maar weer terugkrijg.'

Ik besepte dat ik, hoe de brief ook uitpakte, voor een tactvolle beoordeling moest kiezen als ik mijn vrouw (en haar correspondentievriend Wouter Bos) niet wilde kwetsen. Dus geen cynisch gehak, maar een welwillende analyse die uitging van het goede in de mens. Ik was nu in de eerste plaats echtgenoot, geen journalist.

'Wat mij opvalt,' zei ik nadat ik de brief met een zo effen mogelijk gezicht had uitgelezen, 'zijn de herhaalde geruststellingen.' Ik gaf wat citaten. De openingszin: 'De PvdA wil de AOW veiligstellen...' Verderop: 'Alle AOW'ers gaan er bij ons van jaar op jaar op vooruit (...) Ook de AOW'ers met een aanvullend pensioen boven de 10.000 euro.'

'Prima toch,' zei mijn vrouw op een toon die weinig gezeur duldde.

'Jawel, maar het klinkt alsof er grote paniek in de partij is uit-

gebroken.’ Ik citeerde weer: ‘In de media is veel aandacht besteed aan onze plannen. Leden worden daarop aangesproken (...) De vragen zijn vaak heel concreet (wat betekent dit precies voor mij?) en lastig te beantwoorden zolang de plannen niet gedetailleerd zijn uitgewerkt en doorgerekend.’

‘De PvdA luistert naar haar leden, wat is daartegen?’ vroeg mijn vrouw.

Ik zat alweer midden in het mijnenveld, alle goede bedoelingen ten spijt. ‘Nou, ze hadden ook éérst de plannen kunnen doorrekenen, zodat ze meteen de vragen “heel concreet” hadden kunnen beantwoorden.’

‘Doe jij dat ook altijd?’

Aan zulke gesprekjes kun je zien hoezeer de politieke zeden in Nederland verwilderd zijn. Verwilderst, kun je ook zeggen. Wat te doen? Er was geen weg terug meer. Ik wees op de sleutelzin van de brief: ‘Mensen met een AOW en een klein aanvullend pensioen van 10.000 euro of minder zullen helemaal niets merken van maatregelen die de PvdA voorstelt.’

Ik vroeg er meteen retorisch achteraan: ‘Weet je wat dat betekent? Dat mensen boven de 10.000 euro er wél iets van zullen merken. Hoeveel precies? Daar moeten ze maar naar raden. Als je 11.000 euro aanvullend pensioen hebt, dan heb je volgens de PvdA kennelijk al geen “klein aanvullend pensioen” meer.’

Ze zuchtte. ‘Waar ben je nou bang voor? Dat de PvdA de oudjes berooft? Dat geloof je toch zelf niet! Begin jij nou ook al rechts te worden?’

Dit kon ik niet over mijn kant laten gaan. ‘Kijk jij nou maar naar jullie zelf! Naar die Van Hulten die die Fortuyn-spijtoptant Kraneveldt verwelkomt alsof ze de heiland is.’

Het was duidelijk, dit kwam vandaag niet meer goed.

‘Wat ga je doen?’ vroeg ze toen ik wegliep.

‘Een stukje schrijven.’
‘Als je mij er maar buiten laat.’
Wat een heerlijk beroep heb ik toch.

2. VOS EN BOS

19 september 2006

‘Mei Li Vos komt voor de PvdA in de Tweede Kamer,’ zei ik tegen mijn vrouw.

Er heerste even een stilte waarin ik een olifant kon horen vallen.

‘Hoe kom je daar nou weer bij?’ vroeg ze.

Ik citeerde vlijtig de kranten. Op een conceptlijst zouden vrouwen als Nebahat Albayrak, Jet Bussemaker, Sharon Dijksma, Mariëtte Hamer én Mei Li Vos prijken.

‘Er zit in ieder geval één zwaargewicht bij,’ constateerde ik met genoegen.

‘Maar dan toch niet Mei Li Vos.’ De olifant begon zich op te richten.

‘Wat is er tegen Mei Li Vos?’ vroeg ik.

Mijn vrouw pakte vastberaden het recente *Volkskrant Magazine* uit de krantenbak. Daarin stond een reportage over ‘een nieuwe generatie vakbondsvrouwen’. De vrouwen stonden er nogal geslachtsdriftig bij, veel bloot en open monden met uithangende tongen.

Mei Li droeg een kort jurkje met openingen bij borst en navel, terwijl ze haar rechterarm gestrekt naast haar nog net niet zichtbare kruis hield en haar rechterbeen enigszins krampachtig oplichtte, als in een imitatie van een plessend hondje.

Volgens de begeleidende tekst had ze aan de journalist gevraagd: ‘Scheer jij je ballen?’

We zullen helaas nooit weten wat de journalist van de kwali-

teitskrant hierop antwoordde, want meteen voegde Mei Li eraan toe: ‘Dat is dus echt een verschil tussen mannen en vrouwen. Wij punten alles bij en coifferen onze edele delen.’

‘Wat moet ik daar nou mee?’ vroeg mijn vrouw.

‘Ik zie het liever dan Herman Bode,’ zei ik naar waarheid. Voor de jongere lezers: Herman Bode was een zware, altijd wat zweterige vakbondsman in een gekreukeld pak, die ons wel eens opriep om samen met hém naar de Dam te gaan. Daar had ik nooit veel zin in.

Tot zover had ik dus geen bezwaren tegen Mei Li Vos, al vroeg ik me wel af of ze het tijdens haar sollicitatiegesprek ook aan Wouter Bos had gevraagd: ‘Scheer jij je ballen?’

‘Ik vind dat jij veel te coulant over die dame praat,’ zei mijn vrouw. ‘Heb je wel eens gelezen wat ze over jouw soort zegt?’

Ze begon voor te lezen: ‘Types als Marcel van Dam moeten ophouden met hun gezeur dat zij ons land hebben opgebouwd na de Tweede Wereldoorlog en daarom recht hebben op pensioen. Dat verhaal is een mythe, want de wederopbouw kwam tot stand door hun ouders. De babyboomers studeerden, demonstreerden en verdeelden de baantjes. Nu eisen ze op hoge toon hun prepensioen op.’

Ik merkte dat ik een beetje zwaar begon te ademen.

‘Jaja, profiteurs, dat zijn jullie,’ spotte mijn vrouw, ‘nooit iets uitgevoerd, alleen maar potverteren over de ruggen van de jongeren.’ Ze haalde mismoeedig haar schouders op. ‘Eerst die AOW-kwestie, nu dit. Het lijkt alsof Wouter die verkiezingen niet wil winnen. Wat bezielt hem om zo’n mens op de lijst te zetten?’

‘Maak je niet druk,’ troostte ik. ‘Ik neem aan dat Bos heus wel Vos zal tegenspreken. Als hij ballen hééft.’

Toen verdiepte ik me nóg eens in die verrukkelijke fotoreportage over de Hermienen Bode van de nieuwe vakbeweging. Mijn vrouw verdween naar de badkamer. Even bijpunten misschien.